

ние, наченѣхъ да се радватъ. И какъ да не се радватъ? Сандъчето — чудо. Щомъ го хванѣтъ за края — веднага искача малкия старецъ и колко е чуденъ! Облѣченъ въ дълга копринена дрѣха, ушита съ златни крайща, съ синя висока шапка, съ дълги косми, съ голѣмъ хубавъ носъ, съ подвижни рѣшѣ, стои и се усмива. — „Здравѣйте мили дѣца! Поздравлявамъ ви съ празника“. И момиченцата не могатъ да се нарадватъ на това малко и тайнствено сандъче.

Лѣсица и Котка.

Една котка прѣзъ единъ хубавъ есененъ день излѣзла да се расходи покрай една ливада.

Тя доближила до единъ храстъ и съгледала една лѣсица, която заминавала за нѣкъдѣ; при-

ближила се котката и съ единъ умолителенъ гласъ наченѣла да ѝ говори:

— Добъръ день, лѣсо!... Какъ си?... Здрава ли си?... Какъ си живѣешъ?...

— О, ти безстрамно животно! Какъ смѣешъ да гороришъ съ менъ, която съмъ отъ такъвъ знаменитъ родъ? Що си ти спрямо менъ?... Хайде да чуѣмъ, що знаешъ?